

Sy-li spěwať,
Pilnje džělať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ói khmana
Ziwnosé je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew F.

✻ Sserbske njeđzelske lopjeno. ✻

Wudawa so kóždu šobotu w Smolerje, knihičisłuchceńni w Budyschinje a placzi šchwórtlětnje 1,50 hr. s portom.

Njeđzelsu Čistomibi.

Lut. 18, 31—43.

Kak rucze so tola čaš miny, tež w zyrwinym lěče! Pšched nětotrymi njeđzelami haŕle našeho Šbóžnika jako 12 lětneho mlodženza přeni króč horje do Jerusalema i jeho starichinaj pšchedwóđachmy, — a džěnka hižo i jeho rta napominaze słowo k jeho wuzobnikam kšichimy: „nastaje so so nuni na pošledne pucžowanje do šwjateho města, hlaj, my džemy horje do Jerusalema!“ A tute słowo budže i hešlom ja zyle kšichelčianstwo w pšichodnym šwjatym póštnym čašu. Tehdy mějeske Anjes jenož dwawće pšchedwóđerjom, džěnka pak wón na wšěm šwěče, kaž daloko jeho wěryz bydla, šwoju zylu wulku wošadu wošelo so powoła, i nutrnej wutrobu i nim tež na pošlednim pucžu čahnyč. Albo chzeš ty jeho něč, hdyž horjo a kšich so jemu pšichližuje, kameho woštajič, hdžež tola hewat jeho pšichozo tak rad šwojeho najlěpšeho pšechzela mjenuješ? Niłoho wón k šebi nješichinuje, kiž šam nočze; ale ničo tež bjes zohowanja na Anjesowym pucžu nješóndže.

Łohli wšchaf tutón pucž njeje. Kaž wón šam wě, jšto na něho w Jerusaleme čaka, tak ani šwojim wuzobnikam pšichližbjenjom nječini, kotrež bychu so džěčom tuteho šwěta spodobale. S nim hič, reka: i kšichnosherjom byč. Wošebje w našim čašu, hdžež placzi: słowo teho kšichza je hlupoč tyn, kiž šhubjeni budža (1. Kor. 1, 18). Našch Anjes šnaje mowdaršje wotnyšlenje šwojich nješchczelow a hidzerjom, ale dobrowólne wón šwój nadotw jako wumožnik a wujednat hrěšneho čłowještwa dopjelni, šwěrný a pošluschný nješšestemu Wótzej hčž do šnjercze na kšichzu. Wón dyrbešche hórki šheluch čžerpjenja

haž do pošlednjeje jěrteje kopki wupicž. Tak dyrbi tež wěryz, kiž so i njemu šawnje wušnawa, džěnka hiščeže hušto hańbu a wušnšchenje wot džěčzi tuteho šwěta wutracž. Ale bošich so teho? Bjes bėdženja wšchaf ničtón wěčnu dobnečestku trómu nješostanje.

Te pak je to najžežiče, w kšichzu šam byč, wopuščženny wot pšechzelow. Tak so našchemu Šbóžnikaj džěšche. Wón šyrbješche našhancž, čžim bóle so šwojemu kšichzej pšichližuje, tak so jedyn po druhim šwojich wuzobnikow wot něho šdaluje. A tola njebešche wón šamotny w šwojej najšlubšchej nuij, ale čžim twjerdžicho pošhlnjazu ruku šwojeho nješesteho Wótza pšichimny.

A Anjesowa lubočž so runje tu na kšichzu na najšrašnišcho šjewi, hdžež wón, runjež wot nich wopuščženny, tola jenož ša nich do najšrašnišcheje hlubokošče čžerpjenjom šupi a so wšchitko na nim dopjelni, kaž bešche jim to do šredka prašl. A pola naš? Šaj, pšechzeljo, tež tebe, pšichndže-li čžžki čžaj, drje wopuščžza, ale Bóh tón Anjes čži šwěrný woštaje, i njemu šměšch so džeržecž a i jeho šjednowženštwaj pšichzo i nowa wuššchewjaze a pošhlnjaze mozy dostawajch. Ale našcha luboščž i šobucžlowješam w tajkich najšonjenjach hušto woššabny a šiny. To pak wutny wot Anjesoweje lubošče, so je wona drie potom najžežšcha, ale tola tež ta móž, kotraž naž do šadwěłowanja nad šobucžlowješami nješoděwa.

Tak tón Anjes w tutym šwjatym póštnym čašu pola naš nimo dže kaž pola tamneho šlepeho w džěšnišchim tešče nam pošajujo šwoju pošluschnočž a šwoje dowěrenje na Bóha a šwoju nješucžerpjazu šubjež k hrěšnym čłowješam. Tuta luboščž pola něho nišdy nješupadny; šamo pšches hluboki čžem-

ny doh čerčjenja a wunrječa wona jeho faž jafna hwěda pšehowdžeche. Hacz do poslednjeho sduchnjenja bēšche jeho jeniczle wotpohladanje, druhim i jich nuš a hrěchow wupowhacž. Kōždy wot naž by na tajkim puczu tola wěšče jenož jam na kēbje myšlil; ale našch Anjes hamo tam hiščeže wušklyšča wola- nje teho, kiž jeho kmilnosč žebi wuproschuje a njemōže nimo hieč bjes wopofajma žwojeje pomozh a lubočeje pšehčžiwu tam- nemu wobohemu šlepemu.

Zyle čłowiske ljubienstwo žobu klineži i teje proštwy: „Jesu, ty žnu Davitowy, žmil žo nade muu!“ Jesuž Nazareuski nimo dže, to placži tač husto tež w našchim žiwjenju. To žu pšehozo hnadue čažy a šchundy ja kōždeho, kiž to našoni. So njebnchu te škomdžili! Šajfe čažy a šchundy pač žu to. Wo- kēbje potom, hdyž nuš a hrěchnu šlepajčž žwojeje dusche šačžu- wofch, hdyž two'a duscha w čžemōšči žwojich hrěchow wola a žei žada po pomozu, hdyž žama žadneho wupu ža njewidži. Potom je nom wěšče tōn Anjes blisko; jenož jeho wolacž trjebamy. žmil žo nade muu! A pšchindže-li tuta proštwy i dowěrliwjeje wutrobny, potom tōn Anjes bjes wušklyščenja pola tebe nimo njepōndže. Na prēnje wolanje teho šlepeho wōn drje bličeže njeklyšči; tač mamy tež my husto pšehozo i nowa žažo žo i nje- mu wolacž a žwoju proštwu wosp'etowacž.

Šajfu pomoz wōn pač wudželi? Žannemu šlepemu wōn pšchitupi a žo jeho woprašča: „Ičtoha čžečh, jo bych tebi čžini? Nač žo tola kōždy žhoru wješeli, pšchindže-li šchō i njemu i taj- kim praščenjom, i kotrehčž wōn lubočež a dželbracže čžopfeje wutrobny šlyšči! A tajka čžopla wutroba tež potom, lžžež mōže, pomča. Tač, faž tōn Anjes, n'čžamōžemy my žhoru pšehozo wot jich bolōščow a nušow pomča ž, ale n'čžajfu lubočež mōžemy jim pšehozo wopofačacž. Šsnadž je w tmojej bliskōšči abo žu- kōžstwoje tež n'čžajfi žhoru, kiž na tmoju pomoz čžaka. Tač dohzo wozh nježh pola njeho byl. Dži a woprašaj jeho dženka hiščeže a wopraščej žo kēbje žameho abo tež jeho, fač mōžešch i mu i pomoznikom byž. Nichtōn njewē, hacž a hžže tōn Anjes čže jeho ja žwōj grat wušklyšacž. To njeje jenož hnadu, komuž žo Boža kmilnosč wudželi, ale tež to, hžžež tōn Anjes jedneho po- wola jačo žobudželacžerja w žwojej wušklyšči. To žo jenicžh na wōbēmaj bošomaj žada, jo žo wšchitko stanje w prawym dowērje- nju na wšchomōžneho Boha, jo mōže rēfacž: „Tvoja wēra je tebe wustrowila“. Šhwalba pač žlušča w kōždym padže Bohu, kiž tebi abo pšehes tebe druhim žwoju kmilnosč wudželi

Pšehes našche dženkišche šženje čže tōn Anjes i wōjich wučžobniew faž naž na žwōjaty pōstny čžak pšchihotowacž, jo bychmy jeho pucže žrosymili a wot jeho šchizha prawe žohnowa- uje ja žwoje žiwjenje a wunrječe dostali. Tež naž pucž naž žorje do Jerusalema, do wēčžneho Ziona wjedže a husto mamy wšchelafore wušklyšče a čžežke žorja a šchžže pšchewinwež, prjedy hacž tam n'čžodōndžemy. Žowle hladamy pšehes šchpibel w po- tajnym šlawje, tehdy pač wot woblicža i woblicžu (1. Kor. 13, 12) Tam budže šhwalenje a špēwanje ja wšchu Anjesowu hnadu. — Anježe dač, žo bychmy, kiž nētk faž šlepi žmy, po- tom tmoju krašnosč wudželi! Šamječ.

Gody.

(Wotracžowanje.)

Šudželiz macž trjšeche i wobjedu blido. Pšehozo jažo a jažo hladačhe pšchi tym i wofnom won i žuškōžizom. Tam bē jeje Jan a žnadž runje w tutym wofnomu bu to wulke „haj“ wuprajene, i kotrymž žu Janej Mačka i čžak žiwjenja data! Šad njeby to macžerna wutroba njemērna bječ mōhla! Jeje

hubje ičheptajčtej i čžicha; po lizomaj kulafche žo dny a dny žnla!

A Šudželiz now! kēdžeche na šhachlowej katohy a čžitafche „Mišioniki Božol“. Wē tam wěšče šajmarweho doščž, tola žyle to nanowe myšle dženka njejimafche. Šsnadž njewjedžo pšchesta jaž a jaž čžitacž a hladačhe i wofnom do dala. Wdžle čžefnychu jemu wot mišionara a jeho lista do šandženōšče a wot tam jažo do pšchichoda, doniž pola žuškōžiz njewšchitupichu. Bē to tola tež wōkēbita a wōkēbna hodžina ja nanowu wutrobu, hdyž žyū žei po wōndžel'fu bē a ja nana ja džowfu. —

Tu žnuš žo Jan nimo wofna a hžžo tež jastupi. Š jeho woblicža žo žmēwofafche šwožo a i jeho wōčžtom kulafche wješele. „Nježh trojake haj, nana, macže! Je to doščž?“

„Žano! Žano!“ bē dwojake wotmōšwjenje, a wufu žyna ja- pšchitajwichi pšchewištaj šaršchej Janej wjele šwoža a Božeho žohnowanja.

„A dženka popoldnu po žmjerneje nutrošči dyrbinu wšchitž tjo na šhwilku pola žuškōžiz jastupieč, jo bychmy žo ja jutry a ja daliche šrečželi!“

„Wō, macže, to jastupinow na šhwilku i žanom!“ rjeknu nan.

„Šoj, nana! Š tym njewotšwōčžim tutōm wulki džen“, bē macžerna wotmōšwa. — — —

Wiacž šajfa polowfu na blido. Prjedy hacž žo i blidu žudaja, wušklyšaju, faž kōždy džen, blidowe pacžerje; dženka i tym wšchēdnym pacžerjam hiščeže žwōaty „Wōtče našch“; je tola žwōjaty džen. Medžel a žwate dny wušklyšachu Šudželiz tež hiščeže žobu Anjesowu modlitwu do jēdže —

Blidowe pacžerje! Wōkēbita to šlawina tež našcheho šerb- ſeho luda, tola pač žana šwēšelaza! Tač n'čžotry šerbški dom je blidowe pacžerje wušklyšny. Čžehodla? Na to njedostan'čch žaneje špokojajeje wotmōšwy, jenož wurēče. A tute wurēče šhorja na šaršim brachu, na kotrymž hžžo i paradija žem šhorja wurēče: wina štorfa žo pšehozo na drugeho. Š tym pač žo pšchida, jo tu wina je a jo je nēchtōn na tym wina. A to je pšehozo tōn nan, ta macž, tōn hospodač, ta hospoša! —

Je wōjna tu ičto polēpšchila? Šsu w čžakju wōjny wjaz šerbški domow šapo žale, jažo i blidu špēwacž? — A hžžež to nježh abo hžžež žnadž žu halle we wōjnje jastali, blidowe pa- čerje špēwacž, ičto je tam na tym wina? Žena wotmōšwa na to je — a to žana wop'acžna! — jo našch šerbški lud njeje ša- čul tu žyfu hōrkoščž wōjnikohe tradanja, dokelž je šurbški, rataški. Bž-li tu nuju jačžuwal, pod kotrejž čžerčja wobhdlerjo „Šudnyh hōr“ ne pšchiklad, by žnadž to hinač bylo. —

Šu wobjedže žo nutnje džakowachu temu Anjesej, kotryž bē jim behacže wobradžal a žohnowal jich žamych i tomu na tutym dnu tač wōkēbje a widomnje. —

Šmjerina nutroščž bē nimo. Šsuškōžiz nētk tež bōrju pšehes rjēšche šwōjaki hišch je šwōjanej žwōjbjje, dželšchtej i čžicha dom a to wšchitž runy pucž i Maržhymaj šaršchimaj. Tam- nej dobrej towaršchž wudželchtej to i wofnom won; bēšchtej wulku hodžinu čžicheho pjatka mēsto w Božim domje abo pšchi Bibliji šwēčžilej pšchi bježadže, kotraž žamo dženka bližschich na bofu u'ewōštaji. — To pač bē jimaj nētk pšchewšcho preki! Šudželiz wšchitžy tjo pola žuškōžiz! To, nē to njewdže!

„Ale weno dželche! Šudželiz buchu wutrobnje nutšwitani a pšchi šchalžy čžopleho šhōfeja, šōtremuž šhōfka tytanža njepobra- čhowafche, šta žo to pošlednje wuradžowanje wo jutrownym šwjedženju abo šēpje wo žlubje Žana a Mački. Šaršchej wo- be u wuprajichaj šač a jač, jo žo radujetaj na tajkim lubym podēhženju, pšehes kotrejž nētk žuškōžstwo žo ščžini tač lube pšeh- želstwo. Šanf a Mačka njemēšchaj napschēčžiwu temu nēčžo

prajicž. Běchtaj tež s tym jara spofojnaj, so bo tež jutry žadyn wulki klub njedyrbjesche hwojeczicž. Chychu jenož taŕ pravje bromadu pobycž, wobej hwojbje se hwojimi džecžimi. Jenož Janowa četa, kiž bė jeje jutrowny wopyt hižo pichijewila, dyrbjesche pódla bycž, ſchtož bebi Jan a Mařka wobaj jenaŕ jara pſchejeſchtaj. Tež ſhartki nochzechu ſlacž, haj ſamo niž do nowinow ſtajičž. „Do njech druhy činja, my niž“, prajachu ſhartki. Jan wiſchal prajesche: „Hdyž niž wjaz, dha tola dyrbjeli dwė ſhartzy wupóſlacž!“

„Wėm, wėm, komu!“ ſarwela Mařka, „tamnymaj dobrymaj towarſchomaj! Ale tute to priedy ſhonitej hačž budže to jimaŕ tubo!“

A duž to taŕ woſta S dobrymaj pſchecžemi ſa jutry bo dželachu. (Wiſchodnje dale.)

Aut. 18, 31 ſčž:

Glaj! my džemy horje do Jerusalema — pſches čerčjenje do kraſnoſcže! —

Hłóſ: Glaj, čłowcže, Bože jehnjatko w.

Čjaſ póſtny pſchiblizit bo je; k Jerusalemej džemy, hdyž S srėdnit čłowſtwa čerčjesche, a roſpominacž čžemy ſchto dopjelnicž bo dyrbjalo je wſcho, ſo nam by dobyło bo wėcžne wumoženje:

— Pſches čerčjenje do kraſnoſcže hičž ſwjaty Boži
— to njeſapomny ženje. [dyrbjesche,

So w duchu ſa nim nastajmy, kiž ſchcženi ſmy na njeho, a ſwėrni jemu woſtaimy, taž wucžobnizy jeho!

— to powoľanje naſche je a nadawł kruty woſtanje:

ſ nim čžohnyčž ſjednocženi;

pſches čerčjenje do kraſnoſcže bjes dwėla čžer tež hdyž ſ nim ſmy ſlowarſcheni. [naſcha dže

Taŕ potajniſtwo bo roſjaſnja nam ſchizja, koſkiž džemy pſches čerčjenje do pokoja a ſbóžnje pſchewinjemy; my wėmy to ſe ſhonjenja, ſo žohnowanje poſticžja bo ſ čerčjenja nam wſcheho,

hdyž na Jeſuſa hladamy a ſčerčnje ſchizž ſwój njeſemy taž ſlėdowarjo jeho.

A na ſch čjaſ žyle woſebje wiſchal póſtny rėfacž može; wón khudobny a čžerki je, ſo njelcžje nam ſbože tu khwilu žane ſwonkowne ſa krej a čželo ſpodobne, hdyž we ſlym wiſchón ſwėt leži. —

Glaj, wopravdže čjaſ póſtny je, hdyž žiwjenje je bėdženje ſe ſkóſcžu, koſtraž knježi.

Ma Jeſuſa džė hladajmy! Wón pſches čerčjenje dželche do kraſnoſcže. S nim poſtaimy a džimy, dokeľž bėſche, kiž ſwėt a ſmjercž je pſchewinył ſa naſ a herbſtwo tudobnył nam paradifa Božoh!

Jerusalem naſch horſach je, tam króna nam bo doſtanje, a wėcžne tečžje ſbožo! —

Zyrkeſ a ſtat.

Swjedžen ſjewjenja abo tjočh ſralow je wiſchudžom po Caſtej byl ſjawnie wuſnacže te k cheſčauſkej wėre pſches bohaty wopyt Božich ſlužbow a woſebite wuſnacže te Anjeſowemu miſſionſtwu pſches ſ džela jara bohate miſſionſke wopyry. A tola njemėjeſche tuton hwoedžen žaneho ſtatneho ſchřita wjaz. Tajteho nima tež pokutny džen, koſnyž dyrbi bo po porucžnoſcži kraſneho koſiſtorja 23. februara kaž hačž dotal hwojeczicž. Tu pał ma bo ta wėž tola troſchku hmał. Džen 23. februara, ſrijeda, je dželawy džen tež ſa ſchulu. 6. januara bėchu hiſchcže proſdminy. Kał budže bo ſchulſka a zyrkwina ſlužba naſchich zyrkwinych wuczerjow jednocžičž hodžicž? —

Zyrkeſ a ſchulo, tuto pračjenje njemjeleži, dokeľž to njemóže a njeſunė. Wiſchi tej wulke woľanzh ſa ſwėtowu ſchulu je nuine, tež raſ ſhonicž, ſo to wuczerjo w Němiſkej do žyła tał pſches žyło ſa tutu ſchulu njejbju kaž bo to byčž ſda, a ſo tež tał pſches žyło pſchecžiwu koſfeſſionellnej ſchuli njejbju, kaž bo to čžini. Tał je bo we Weſtfalſkej wothłobowalo wo žadaniach „Nėmiſkeho wuczeriſkeho towarſtwa“. Swój hłóſ woteda jich pſchi tym 1225 ſobuſtawow tuteho towarſtwa we Weſtfalſkej; to je jich jenož ſnadne 69,6 procentow. S tutych hłobowarſche ſa wobłhowanje nabožiny w ſchulach 3964, pſchecžiwu temu 254, to ſu ſa to 93 procentow wothłobowarſchych, pſchecžiwu 6 procentow. Sa nabožne roſwucžowanje w pſchesjednocži ſ zyrkwiju hłobowarſche

Wótče naſch, kiž ſy w njebjeſach . . . .

(Potracžowanje a ſkóncženje.)

Swoje džecži wumóže njebjeſki Wótž wot ſleho, wón jim kónž wſacž njeda we ſlym! Teho dla dyrbicže tež ſ wjeſelym dowėrjenjom jeho tał proſnyčž, ſo by wiſchitko ſle, koſtrež waſ potriechi, wobrocžit k waſchemu lėpſchemu. Jenož njeſmjemy myſlicž a ſa to džeržecž, ſo ſchtož je w naſchimaj wocžomaj ſle, ſo nam to tež wopravdže ſchřodži na ſtrowoſcži, na čžele a duſchi, na dobrym mjenje, na hwojbje, hoſpodarſtwje na žiwjenju. Guſto bo ſtanje, ſo na nėſchto ſkoržimy jačo na wulle ſle a njeſbože — a bychmy jo čžyli čžim ſterje a lėwje wotbyčž. A hlej! runje to bėſche naſche ſbože; runje to je ſaſo tón Anjeſ póſtał jačo woſebne žohnowanje, jačo woſebny dar hwojeje wulkeje luboſcže jeno ſo bėſche tuton dar ſ tym horkim ſelom domapytanjaja wobładł. Jenož to je ſle, ſchtož nam ſadžewa na pucžu ſbóžnoſcže, ſchtož naſ dželi wot naſcheho njebjeſkeho Wótza; ſchtož nam wobara ſa naſchim Sbožnikom ſlėdžicž, k njemu bo džeržecž, do njeho wėricž.

Daj bebi prajicž, ty khory ſrudny domapytany, čerčjazny bratiſje, ſotra. Ty džeržicž twoju bolocž, ſtyſł, ſchizž ſa nėſchto ſle a čžezž rady wumoženy byčž wot teho. Da čžy tón poſledni byčž, kiž by tebje teho dla ſudžit

we pſchepjatej bohabojoſcži. Ale wo čžo čže proſchu, je to, ſo by tež we twojej khoroſcži, ſrudobje, domapytanju woſtał Bože džecžo, kiž po wutrobje hwojeho Sbožnika bo modli wo wumoženje wot ſleho, kiž we džecžazym dowėrjenju poľoži tole ſle do ruki hwojeho njebjeſkeho Wótza, bo jemu w žiwjenju a ſmjercži porucži ſe wiſchėm hwojim čerčjenjom, ſchřizom, ſtyſkom, ſo wón tón njebjeſki Wótž ſtaji mjeku horja, ſlama móż ſleho, ſo wono wjazny ſchřodžicž njemóže. Tał ſu nam durje njebjeſ wotewrjene, naſ ničo njeđeržiči, njeſadžewa, my ſmy Boži wumoženi, a móžemy ſańcž k naſchemu Wótzej do teho wėcžneho domu, hdyž žane ſle wjazny bo naſ doſtnyčž njemóže, — my ſmy jeho na wėcžne. Tał móžemy ſtroſchtnje hamjen prajicž, to rėka: njech bo tał ſtanje. We jeho rukach je wiſcho derje ſchowane ſa naſche čžakne a wėcžne žiwjenje. Tón koſtrehož je kraleſtwo, móż a čžerč, je naſch Wótž, my ſmy jeho džecži, wón naſ ſbėhnje we ſwjatej luboſcži na hwoju wótzowſku wutrobu, hdyž bo tał modlimy, kaž naſch Jeſuſ, naſch luby Sbožnik bo modlicž naſ wucži. A jow je jenicžze ſa khornych, ſrudnych, domapytanych pomoz, troſcht a wolkſchewjenje. — So by to tež ty namakał, wo to bo prožowarſche, wo to tež ſa tebje bo modleſche, pſchi ſpiſanju tutych ryncžtow twój ſobu-čerčjazny bratr we tym Anjeſu Jeſuſu.

3188 (75,5 proz.), za rošwucžowanje w stawisnach nabožiny (geschichtlicher Religionsunterricht) 796 (18,6 proz.); za konfessionellnu šhulu 1753 (41,5 proz.), za imultarišhulu 1684 (39,9 proz.), za morališhulu 208 (4,9 proz.). Je dobre a wižitkne, so so i tajlmi licžbami kuš jesnajemy, wošebje i tej, so je jich za morališwucžowanje (Moralunterricht) jenož žyše 208 hložowawo, to njejšu hiščeže žyše 5 procentow tych wot hložowawych 4225 hložowawow.

Modlitwa.

Nječ stajnje jawoštanu,
Mój Božo, pišhi tebi,
Mam dušhu wukhowanu!
Budž škala šboža ni,
Chyž tróšcht, mēr, hnadu podacž,
Wišo ste šdal wote mi'e,
Wiše hrěchi chyž mi wobacž,
Dom k tebi dowjedž mi!

S. W.

Š bliska a š daloka.

Ze Šslepeho. Medžein, 23. wulkeho rózic so w najej wužadže žyřwinc nowowólby wotničhu. Prjedy mješče wožada 4 štaršich a 12 gmejnskich šastupjerjow; po nowym wólbnym šalonju dyrbi wona po šwojej wulkešči 8 štaršich a 32 šastupničow mječ. To by něhdže ja 100 dušchow 1 šastupjer abo štaršich pišchicow, a tak je so i wu educacijom licžba štaršich a šastupjerjow na jenotliwe gmejny rošdžělila, so je Šslepo dostale 2 štaršičeju a 7 šastupničow, Brěšowka 1 a 4, Džewin 1 a 3, Trjebin 1 a 4, Mišeraš 1 a 4, Mulkocz 1 a 4, Rowne 1 a 4 a Šiff 2 šastupjerjow. — Do wólbnych listow běše so 558 mužškich a žónškich šapřicacž dalo. Wólbnny namjet běše jenož jedyn, a tak wólbnos bitwa cžěžka njebe a wobdželenje šlabe; jenož 64 mužškich je k wólbye pišchicow, je žónškich so žana wobdžělila njeje. Wjena žyřwincych štaršich šu tele: bur Šehnik-Šabrint w Džewinje, pošbur Šanusch w Brěšowcy, bur a wučer Rowak we Mulkoczch, pošbur Mertink w Mišerašu, bėrtlikar Kulka w Row-

nem, pošbur Šrygar a hrabinski hajnik Šrier w Šslepon, bur a gmejnski pišchicow Štjan w Trjebinje.

Biblište towarštwu Němskeje maja so i wulkm cžěžotami bėdžicž. Tehodla so bóle a bóle w šwojim džěle šjednocžuja, so bychu šmóžnile, bibliju ja tani pjenjes podawacž, a bilija je tež piščezo hiščeže ta najtušča kniha, nječ tež poružo mērnemu cžěžkej wo něčto podrožena. A tola! W lěče 1918 bu jich 1 000 000 biblijow a džělow biblije mjenje rošchěrjonych hač w lěče 1917. W lěče 1917 bu 2 623 216 biblijow, Nowych Šafonjow a druhich džělow biblije rošchěrjonych, w lěče 1918 jenož hiščeže 1 647 264. Je to něč 1919 a 1920 lěpe abo hiščeže hubjenšcho bylo? — Ščto mēnisch? —

Wójnište mandželštwu šu něšle wošebity a wobchěrny šaw našich šawowow, ale žadny šwježelazy. Šes džitwa to, hdyž w štatistiky wójnišch mandželštwow nadešdžicž 15 lětno mandželštwu, 17 lětnych wudowow a 16 lětno wudowu. Licžba mandželšch w štarobje mjes 16. a 25. lětom je wo wjele wjetšcha hač w lětach do wójny. Wošebje nadpadnje wulka licžba ženemych žónšich niže 20. lěta a tehorunja tych wudowow, kotrež so k druhemu a šecžemu rašej ženja. Naštróžaza je licžba džělenjow mandželštwu. Mjes 100 džělenjemi šu 60 wójnišch mandželštwow a 20 dalschich i tutch 100 mandželštwow so džěli dla wójnišch pišchicow, t. e. pišchewičch mandželštwu nješwěry, wošwójnje škuženeje, dla.

Šištowanje.

S. S. Ša dalšče džěla bychmy Wam džakowni byli. Nješwěry Wam šeje adrešy, duž prošmy tu wo to red.

Do **Bramborštwu** Lužicy wutrobny džěł a pošrow. Wježelamy so, dyrbi tam wošebje naše šopješko šastupci a rošchěrjenja nemafacž. By tež ja někotre šafše šerbške krajiny dobre bylo, by-li tam ščto tak ja njo džěłak. Naštwi a rošprawny witošny šubje rad.

M. we S. ja Šnocabit. — M. w Ša. ja pošutny džěł:

Šamolwity redaktor: šarar Šyrgacž w Šošacžizach.

Šiščez a naklad: Šsmolerjež knižicžičezčejnja, šap. družštwu i wobnj. wuf. w Šudychinje.

Hiščeže něščto mam na wutrobje, wo cžimž i tobu, šubj bratišje, šuba šotra, čžu porčezecž mjes ščtyrjomi woczemi, — tak so naju ničto nješoli. Ty džeržicž we rukomaj tole moje šnadnušče džělo, wukladowanje šwja-teho Wótczenašcha, kotrež šy takž přėdowanje i papjerjaneje ščětki ščyščak. — Dženša šy so tež žyše wěšče modlił: Wótcž našč! — — Šeli to tež wěrno? Ššy dha so tež woprawdže, jako Bože džěčzo wołak k Bohu, twojemu nješwěskemu Wótczej? Ša cže wutrobne prošhu, daj šebi, niž mi, wotmošwjenje na to. Ty wěšch derje, so šo twój nješwěski Wótcž njeda ššebacž ani i Ššawowymaj rukomaj, ani i Ššakubowym hložom, — to rěka — pošožne cžinjenje hiščeže žana modlitwa njeje pišchew tym Ššujšom. Šow so prošča: šy-li Bože džěčzo, kotrež so šbožowne šacžowa so je šaw teje wulkeje Božeje šwójby, kotraž so wě hromadže šwjašana i tym ščotym šwjaškom lubošče se wšchěmi tymi, kiž so takle modla; kotrež we ščždym cžłowjeku šwojeho bratra abo šwoju šotru lubuja? Šdyž tebe lubošč k twojemu nješwěskemu Wótczej wobšbožuje, haj tebe wěšteho cžini, so šy jeho džěčzo, dha lubošč k bližšchemu je to šwiate wopošamo, so je to woprawdže wěrno. Šakle tak so možesch na to špuščezecž, so je twój Wótcze našč, kiž ššewasch, Ššakubowy wopor, kiž so ššěhnje k trónej šwojeho Boha a Wótcza, kiž so jemu

špodoba, a kiž tež šawěšče wužššchjenje namaka. Šinat pak niž. —

Ša bych hiščeže wšchelle k temu mošł pišchitajicž a so proščez. To pak ja nječam. A to teho dla, so njeby to pišche wjele bylo, ja tebe ššoreho, ššlabeho, domapytaneho — a ššžo teho dla tež, so podobnoščž Božich džěčzi i jich nješwěskim Wótczom we ničim druhim so tak ššrašnje a ššžžnje nješošče, tak w lubošči k bratram. Dha cže prošhu, daj šebi ššamemu wotmošwjenje na to praščenju, je-li twoju wutrobu lubošč k bližšchim tak ššpišchajala, so jako mēšchik wšchitich twojich bratrow a ššotrow na ššwoju wutrobu wššmješch, hdyž so modlišch, hdyž proššych Wótcze našč, kiž šy w nješwěšach? — Šenož tak wukšicž po Ššewšowej wutrobje twój Wótcze našč k Božej ššwalbje jako ššerlušch na wššokim ššorje: Šwoje je to ššaleštwu a ta mož a ta cžezč do wěčžnošče.

Šamjen.